

е дошелъ нѣкой при него. Миленко му са обаждалъ съ гласъ напрасно, сетнѣ го потѣглилъ веднажъ, дваждъ за пеша. Боянъ ѣдосанъ, дѣто го дръпнали, връзва са изведнажъ и толкоз силно блѣсва Миленка, щото връхъ хвашѣвнынѣ врата поорава по очи.

Миленко са прострѣлъ тамъ и са забравилъ; и, защото былъ ударилъ главата си у прага, хванало да ручи изъ носа му кръвь.

Каква мъка, Божне, за злочестаго Бояна, който не е ималъ на сърце да стори зло на най-добрия си пріятель, за когото давваше половината отъ живота си!

Той са хвърлилъ при него и надалъ выкъ до Бога: „Обихъ го, обихъ го! Немамъ вѣке пріятель!“ Не са опыталъ да му помогне, прострѣлъ са просто при него и отъ плачь захълцалъ.

Баща му, за добра честь, чюлъ неговото рыданіе. Затѣкалъ са, зель Миленка на рѣще, занесалъ го на одара си, попрѣскалъ го съ студена вода, турилъ му нещо на носа, отъ което дошелъ малко на себѣ си.

Миленковото свѣстяваніе позарадвало Бояна, но голѣмата му скърбъ не можала да са угаси.

Преглѣдали раната и видѣли, че малко еше трѣбало за да отиде ранения на онзи свѣтъ.